

Sygn. akt IV KZ 2/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **K. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lutego 2016 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKo [...],

w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania,

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 8 września 2015 r. do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynął wniosek o wznowienie postępowania osobiście sporządzony i podpisany przez skazanego K. M. wraz z wnioskiem o ustanowienie mu obrońcy z urzędu. Wyznaczony następnie skazanemu obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. W związku z powyższym, wezwano K. M. do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania poprzez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata albo radcę prawnego z wyboru pod rygorem odmowy jego przyjęcia. Pomimo tego K. M. w określonym mu terminie braku formalnego złożonego uprzednio pisma procesowego nie uzupełnił. Dlatego też, wskazanym wcześniej zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2015 r., odmówiono skazanemu przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Na zarządzenie to zażalenie w terminie złożył wnioskodawca. Wskazał w nim na okoliczności, na które powoływał się już uprzednio w sporządzonym przez siebie wniosku o wznowienie postępowania, a także kolejnych pismach. W swoim zażaleniu K. M. podał jednocześnie, że jest niewinny, jego prawomocnie zakończony proces był przewlekły, a przy tym – zdaniem skarżącego - doszło w jego trakcie do popełnienia przeciwko niemu przestępstw przez adwokatów i niedopełnienia obowiązków m.in. przez sąd i prokuratora.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to nie jest zasadne. Nie może ono zostać uwzględnione, gdyż prawidłowo odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. wyraźnie stanowi, że jeżeli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, to powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. W sprawie niniejszej, po wyznaczeniu skazanemu obrońcy z urzędu, który poinformował jednak Sąd Apelacyjny, że nie dostrzega podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, prawidłowo wezwano K. M. do usunięcia wskazanego wcześniej braku formalnego jego wniosku o wznowienie postępowania. Powyższego braku skazany w określonym mu terminie nie uzupełnił, kwestionując jedynie stanowisko wyznaczonego mu obrońcy z urzędu i wnosząc o wyznaczenie mu nowego obrońcy z urzędu. Powyższemu wnioskowi odmówiono jednak ze wskazaniem, że przedłożona opinia o braku podstaw do wznowienia postępowania została sporządzona w sposób profesjonalny, przy zachowaniu wszelkich wymogów starannego działania oraz jest wynikiem dogłębnej i rzetelnej analizy sprawy.

Mając na uwadze przytoczone tu okoliczności, zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania osobiście sporządzonego i podpisanego przez skazanego jest prawidłowe w następstwie uznania, że jego pismo procesowe dotknięte jest brakiem formalnym, który uniemożliwia nadanie mu biegu (art. 120 § 2 k.p.k.).

Podkreślić tu trzeba także, że w samym zażaleniu skarżący nie wskazuje na jakąkolwiek argumentację, która miałaby świadczyć o wadliwości wydanego zarządzenia. Przytacza on bowiem jedynie argumenty uzasadniające jego zdaniem

wznowienie postępowania. Powyższe kwestie zostały już przeanalizowane przez wyznaczonego mu z urzędu obrońcę, który zapoznał się z materiałami prawomocnie zakończzonego procesu i w przedstawionej opinii wskazał, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania, uzasadniając przy tym swoje stanowisko. Jednocześnie podnieść tu należy, że wyznaczający obrońcę z urzędu organ procesowy, nie jest uprawniony do kontrolowania zasadności tego stanowiska obrońcy, lecz może jedynie dokonać oceny prawidłowości wykonania przez niego obowiązków dla zapewnienia stronie prawa do skutecznej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zakresie, o którym stanowi art. 84 § 3 k.p.k. Jak już podniesiono, w sprawie tej stwierdzono, że wyznaczony z urzędu obrońca w sposób należyty wykonał swoje procesowe obowiązki, a Sąd Najwyższy, rozpoznając niniejsze zażalenie, bada wyłącznie zgodność z prawem zaskarżonego zarządzenia. Jak już wskazano wcześniej zostało ono wydane zgodnie z prawem. Dlatego też Sąd Najwyższy utrzymał je w mocy.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.